

Ik ging naar de levensschool om kennis te vergaren. Als psycholoog merkte ik dat mensen die zich mentaal niet goed voelen, meestal ook niet goed in hun vel zitten. Letterlijk en figuurlijk: hun huid ziet er vaak mat uit, ze hebben kringen onder hun ogen of slapen niet goed. Ik merkte zelfs verbanden tussen de mentale aandoening die ze hadden en de lichamelijke symptomen die daarbij hoorden. Over dat verband tussen lichaam en geest wilde ik meer te weten komen en ik begon alles te lezen wat ik in handen kreeg. En toen, door een ogenschijnlijk veel te vergezocht 'toeval', kwam ik op de opendeurdag van de Levensschool terecht. Het was alsof ik de schatkamer van de farao binnentrad.

Aanvankelijk was het vooral de kennis die me interesseerde. Ik wou zoveel mogelijk te weten komen op zo weinig mogelijk tijd. Ik had elke cursus al gelezen voor de lessen waren gestart. Like a kid in a candy store. Maar gaandeweg begonnen de cursussen dieper te graven en vond ik een stilte in mezelf. Een bescheidenheid die me openstelde voor nog zoveel meer dan kennis. Ik vond gelijkgestemden. Ik leerde aanraken, voelen en beleven.

Al gauw leefde ik van zaterdag tot zaterdag. Elke zaterdag was mijn heilige dag. Ik kwam om me op te laden, om ingewijd te worden in de wetenschap waar ik al mijn hele leven naar op zoek was, en om die te delen met mijn nieuwe familie. Op zaterdag werd de voorbije week in het juiste perspectief geplaatst. Hoe vreemd of hoe verwarrend die ook was geweest. Op zaterdag bleek alles wonderwel te kloppen.

Steeds langer kon ik het zaterdaggevoel vasthouden, tot het een onafscheidelijk deel werd van mezelf. Ik heb de rust gevonden. Het inzicht dat ik nodig had om in mezelf en de wereld te vertrouwen. Ik heb leren aanvaarden en ontvangen.

Nu ik terugkijk op mijn vier jaren als student, voel ik alleen maar dankbaarheid over wat ik heb mogen meemaken. De sprankel spijt die ik voel is louter die van elke minuut die ik gemist heb, van elk aangeraden boek dat ik heb laten staan. En natuurlijk... van het afscheid. Maar het had niet langer moeten duren, het is goed zoals het is. We zijn er klaar voor. Nu zoeken we allemaal onze weg, als pelgrims naar de Nieuwe Wereld.

Zelf ben ik naast gezondheidsbegeleider ook docent geworden en geef ik nu mijn kennis door aan de volgende generatie Levensschoolstudenten. Een unieke kans voor mij om verbonden te blijven met het nest waar ik herboren werd, een prachtcadeau.

Ik kwam naar de Levensschool om kennis te vergaren, maar ik heb zoveel meer gekregen dan dat.

Ria Simoens
psycholoog-gezondheidsbegeleider
docent psychologie aan de Levensschool